

ÁGH ISTVÁN

Parasztok

TÓTH MENYHÉRT LÁTOMÁSAIRA

*Kisgyerek nézi, így láttam én a családot
anyám öléből, kenyérmeleg párnák közül,
a frissen fejt tej párájában, kikezdhetetlen,
mikor a békés dobbanású szív ringatására
lélegeztem, s úgy óvott, éltetett a kar,
a csípő és a mell, mintha még akkor is
zsinórján táplált volna, akár előbb az anyaméh,
s a nagyok körülálltak, mennyet tartó fejükből
csupán álluk volt látható, fölvetve, hegyesen,
rendületlen nyakuk leívelt roppant vállaikba,
s egyszerre pajzsok lettek, bástyák, fatörzsek,
diófák, örökkévaló jegenyék, s a porta
gigászi barmai, nekifeszült lovak.*

*Kisgyerek nézi, így láttam azt a behemót
bikát, orrában karikával, lekötve, mint
fölérhetetlen monstrumot, akinek marja sötétbe
veszett, mintha a padlás pókhálóiból bukott
volna le fejjel, s akkora mélység kondult
bendőjében, mint kívül a feneketlen kútban,
míg én alatta ácsorogtam mezítláb, póré ingben,
szarvától eltorlaszolva, keserű petróleum-
vörös huzatot fujtatott kolosszusa köré,
hamukék árnyékot vetett, s nekidöntötte,
mint egy bazaltból faragott őslény szobrát, az éjnek.*

*Kisgyerek nézi, én láttam így anyámat,
ahogy a ketrecből kiölelte a hízóra fogott
gunarat, miként a miskei piktor megfestette
a Lány libával című képén, ahol a*

tömérdék nőstény combja lebírja, lábszára
satujába rogyasztja, s torkonragadja,
ne vergődhessen öléből mellére csapódva
ez a kéjes, méregtől lilára gerjedt madár,
akkor még nem ismertem föl a mozdulatok
kettős értelmű titkát, miért dúskál a kéz
a sűrű toll, s az áztatott kukorica meleg
levében, hogy majd marokszám beletömje
a cikákoló gigába, s huzogassa szemenként
fölülről lefelé, nyakán át a bögyéig hosszasan.

Vénember nézi, így látom most a fehér
tollözönt, falak vedlését, tejuhatag,
akácvirágok áradását, amint előmlik
mindenen, mi volt a világvégig tartó kezdetekben,
csak az emlékező sejtí még a paprikafüzér
vérét a halvány hártáyák túlfelén,
a félrecsúszott kék kötényt, a lúdcsapat
sárga csőrének rezdülését a tágas,
fehérre fehéret habzó végtelen palettán,
földanyában a túlhordott agg magzatot,
az összehajló embert, állatot valami óriási
istállóra való szeretet hűségében.